

predsjednik Thomas S. Monson

Stajati na svetim mjestima

Komunikacija s našim Ocem na Nebu – uključujući naše molitve njemu i njegovo nadahnuće nama – je potrebna kako bismo prevladali životne oluje i iskušenja.

Moja ljubljena braćo i sestre, čuli smo lijepe poruke ovog jutra, i pohvaljujem sve koji su sudjelovali. Posebno smo sretni što je starješina Robert D. Hales ponovno s nama i što se osjeća bolje. Bob, volimo te.

Dok sam razmišljao što bih vam jutros želio reći, osjetio sam se potaknut podijeliti određene misli i osjećaje koje smatram prigodnima i pravovremenima. Molim se za vodstvo u svojim napomenama.

Na ovoj zemlji živim već 84 godine. Kako bih vam to malo ilustrirao, reći ću vam da sam rođen iste godine kada je Charles Lindbergh letio prvi let bez prekida od New Yorka do Pariza u jednomotornom jednosjednom jednokrillcu. Mnogo se toga promijenilo u 84 godine od tada. Čovjek je davno bio na mjesecu i natrag. Zapravo, jučerašnja znanstvena fantastika danas postaje stvarnost. A ta se stvarnost, zahvaljujući tehnologiji našeg doba,

mijenja toliko brzo da jedva možemo biti u koraku s njom – ako uopće možemo. Za one od nas koji se sjećaju telefona s brojčanicima i pisaćih mašina, današnja tehnologija je naprosto začuđujuća.

Također se brzo mijenja i moralni kompas društva. Ponašanja koja su nekad bila neprimjerena i nemoralna sada ne samo da se toleriraju, već mnogi na njih gledaju kao da su prihvatljiva.

Nedavno sam u *Wall Street Journalu* pročitao članak Jonathana Sacksa, jednog od glavnih britanskih rabina. Između ostalog, piše:

»U gotovo svakom zapadnom društvu 1960-ih dogodila se moralna revolucija, potpuno napuštanje njihove tradicionalne etike suzdržljivosti. Sve što trebamo, otpjevali su Beatlesi, je ljubav. Judeo-kršćanski moralni kodeks bio je odbačen.

Umjesto toga nastala je [izreka]: *[Radite] što god vam odgovara.*

Deset zapovijedi bile su prepisane

kao deset kreativnih prijedloga.«

Rabin Sacks nastavlja jadikovati:

»Potrošili smo naš moralni kapital s istim nepromišljenim bacanjem kao što smo potrošili naš financijski kapital ...

Postoje veliki dijelovi [svijeta] gdje je religija stvar prošlosti i gdje ne postoji glas koji se protivi kulturi kupi, potroši, odjeni, pokaži, jer si toga vrijedan. Poruka je ta da je moral zastario, savjest je za slabiće, a glavna prevladavajuća zapovijed glasi: 'Ne budi uhvaćen.'«¹

Moja braćo i sestre, to – nažalost – opisuje većinu svijeta oko nas. Jesmo li zbog toga očajnički zabrinuti i pitamo li se kako ćemo preživjeti takav svijet? Ne. Uistinu, u našim životima imamo evanđelje Isusa Krista, i znamo da moral nije zastario, da je naša savjest tu da nas vodi i da smo odgovorni za svoja djela.

Iako se svijet promijenio, zakoni Božji ostaju postojani. Oni se nisu promijenili. Oni se neće promijeniti. Deset zapovijedi su upravo to – zapovijedi. One *nisu* prijedlozi. One su u svakom pogledu neophodne danas kao i kada ih je Bog dao djeci Izraela. Ako osluhnemo, čut ćemo odjek Božjeg glasa, koji nam govori ovdje i sada:

»Nemoj imati drugih bogova uz mene.

Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega ...

Ne uzimaj uzalud imena Jahve, Boga svoga ...

Sjeti se da svetkuješ dan subotni ...

Poštuj oca svoga i majku svoju ...

Ne ubij!
Ne učini preljuba!
Ne ukradi!
Ne svjedoči lažno ...
Ne poželi...²

Naš kodeks ponašanja je konačan. Nije podložan pregovorima. Nalazi se ne samo u deset zapovijedi, već i u propovijedi na gori, koju nam je iznio Spasitelj dok je hodao zemljom. Nalazi se posvuda u njegovim učenjima. Nalazi se u riječima suvremene objave.

Naš Otac na Nebu isti je jučer, danas i zauvijek. Prorok Mormon nam govori da je Bog »nepromjenjiv od sve vječnosti do vječnosti.«³ U ovom svijetu gdje se naizgled sve mijenja, njegova postojanost nešto je na što se možemo osloniti, sidro za koje se možemo čvrsto uhvatiti i biti sigurni, kako ne bismo zalutali u nepoznate vode.

Može vam se ponekad činiti da se osobe u svijetu zabavljaju daleko više od vas. Neki se među vama mogu osjećati ograničeni kodeksom ponašanja kojeg se pridržavamo u Crkvi. Moja braćo i sestre, ipak vam kažem da ne postoji *ništa* što može donijeti više radosti u naše živote ili više mira našim dušama od Duha koji nam može doći dok slijedimo Spasitelja i obdržavamo zapovijedi. Taj Duh ne može biti prisutan tijekom aktivnosti u kojima toliko veliki dio svijeta sudjeluje. Apostol Pavao rekao je istinu: »Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati.«⁴ Izraz *zemaljski čovjek* može se odnositi na svakoga od nas ako to dopustimo.

Moramo biti oprezni u svijetu koji se toliko udaljio od onoga što je duhovno. Presudno je da odbacimo sve što ne odgovara našim mjerilima, ne dopuštajući u tom procesu da odustanemo od onoga što najviše želimo: vječnog života u kraljevstvu Božjem. Oluje će i dalje udarati o naša vrata s vremena na vrijeme, jer one su nezaobilazan dio našeg

postojanja na zemlji. Međutim, bit ćemo daleko bolje opremljeni da se nosimo s njima, da učimo iz njih i prevladamo ih ako imamo evanđelje u našoj srži i ljubav prema Spasitelju u našim srcima. Prorok Izaija je izjavio: »Mir će biti djelo pravde, a plod pravедnosti trajan pokoj i uzdanje.«⁵

Kao način da budemo *u* svijetu, ali ne *od* svijeta, neophodno je da komuniciramo s našim Nebeskim Ocem kroz molitvu. On želi da to činimo. Odgovorit će na naše molitve. Spasitelj nas je opomenuo, kako je zapisano u 3. Nefiju, 18. poglavlju: »Morate stalno bdjeti i moliti da ne upadnete u napast. Sotona, naime, želi vas imati ...

Stoga se uvijek morate moliti Ocu u ime moje.

I što god zaštitite Oca u ime moje, što je pravédno, vjerujući da ćete primiti, evo, dat će vam se.«⁶

Dobio sam svjedočanstvo o moći molitve kada sam imao oko 12 godina. Naporno sam radio kako bih zaradio nešto novaca i uspio sam uštedjeti pet dolara. Bilo je to u vrijeme Velike depresije, kada je pet dolara bio značajan iznos – naročito za 12-godišnjeg dječaka. Dao sam sve svoje kovanice u ukupnom iznosu od pet dolara svom ocu, a on mi je zauzvrat dao novčanicu od 5 dolara. Znam da je bilo nešto posebno što sam planirao kupiti s tih pet dolara, iako se svih ovih godina kasnije ne mogu sjetiti što. Samo se sjećam koliko mi je taj novac bio važan.

U to vrijeme nismo imali perilicu rublja, stoga je moja majka svaki tjedan slala našu odjeću koju je trebalo oprati u praonicu. Nakon par dana, hrpa koju smo zvali »mokra rublje« bila bi nam dostavljena, a majka bi ga objesila na štrik iza kuće da se osuši.

Spremio sam svoju novčanicu od pet dolara u džep svojih traperica. Kao što možete pretpostaviti, moje su traperice bile poslane u praonicu s novcem u džepu. Kada sam shvatio što se dogodilo, razbolio sam

se od brige. Znao sam da se džepovi pregledavaju u praonici prije pranja. Ako moj novac pritom nije bio pronađen i uzet, znao sam da je gotovo sigurno da će novac ispasti tijekom pranja i da će ga uzeti djelatnik praonice koji ne bi imao pojma kome bi novac trebalo vratiti čak i da je imao namjeru to učiniti. Šansa da dobijem svojih pet dolara natrag bila je gotovo nikakva – činjenica koju je moja draga majka potvrdila kada sam joj rekao da sam ostavio novac u svom džepu.

Želio sam taj novac, trebao mi je taj novac, i naporno sam radio kako bih ga zaradio. Shvatio sam da postoji samo jedna stvar koju mogu učiniti. U svom očaju okrenuo sam se svom Ocu na Nebu i preklinjao ga da nekako sačuva moj novac u tom džepu do povratka mokrog rublja.

Dva vrlo duga dana kasnije, kada sam znao da je vrijeme da dostavni kamion donese naše rublje, sjeo sam pored prozora, čekajući. Kad se kamion zaustavio pored rubnika, moje je srce lupalo. Čim je mokro rublje stiglo u kuću, zgrabio sam svoje traperice i otrčao u svoju sobu. Posegnuo sam u džep drhtavim rukama. U prvi tren nisam ništa pronašao, pa sam pomislio da je sve izgubljeno. A zatim su moji prsti dodirnuli mokru novčanicu od pet dolara. Kad sam ju izvukao iz džepa, preplavio me osjećaj olakšanja. Izrekao sam emotivnu molitvu zahvalnosti svom Ocu na Nebu, jer sam znao da je odgovorio na moju molitvu.

Od tog davnog događaja, primio sam odgovor na bezbrojne molitve. Nije prošao nijedan dan da nisam komunicirao sa svojim Ocem na Nebu u molitvi. To je odnos kojeg njegujem – bez kojeg bih doslovno bio izgubljen. Ako sada nemate takav odnos sa svojim Ocem na Nebu, potičem vas da radite prema tom cilju. Dok to činite, imat ćete pravo na njegovo nadahnuće i vodstvo u svom životu – što je potrebno svakome od nas ako želimo

duhovno opstati kroz naše putovanje ovdje na zemlji. Takvo nadahnuće i vodstvo su darovi koje on slobodno daje ako ih tražimo. Oni su dragocjeni!

Uvijek sam ponizan i zahvalan kada moj Nebeski Otac komunicira sa mnom kroz njegovo nadahnuće. Naučio sam to prepoznati, vjerovati i slijediti. Mnogo sam puta bio primatelj takvog nadahnuća. Jedno prilično dramatično iskustvo dogodilo se u kolovozu 1987. za vrijeme posvećenja hrama Frankfurt Njemačka. Predsjednik Ezra Taft Benson bio je s nama prvih dan-dva posvećenja, ali se vratio kući, tako da sam ja imao priliku voditi preostala zasjedanja.

U subotu smo imali zasjedanje za naše članove iz Nizozemske koji su pripadali okrugu hrama u Frankfurtu. Dobro sam poznao jednog od naših izuzetnih vođa iz Nizozemske, brata Petera Mourika. Neposredno prije početka zasjedanja, primio sam jasno nadahnuće da bi brat Mourik trebao biti pozvan govoriti svojim nizozemskim članovima tijekom zasjedanja i da bi, zapravo, trebao biti prvi govornik. Budući da ga nisam vidio u hramu tog jutra, predao sam poruku starješini Carlosu E. Asayu, našem predsjedniku područja, pitajući je li Peter Mourik prisutan na zasjedanju. Neposredno prije nego što sam ustao da otvorim zasjedanje, dobio sam poruku od starješine Asaya koja mi je ukazala na to da brat Mourik zapravo *nije* prisutan, da je zauzet oko nečeg drugoga, i da je planirao doći na posvećenje u hram sljedećeg dana s članovima vojnih okola.

Dok sam stajao za govornicom da iskažem dobrodošlicu ljudima i navedem pregled programa, primio sam još jednom nepogrešivo nadahnuće da najavim Petera Mourika kao prvog govornika. Bilo je to suprotno svim mojim instinktima, budući da sam upravo čuo od starješine Asaya da brat Mourik definitivno *nije* u hramu. Međutim, vjerujući

u to nadahnuće, najavio sam zbor, molitvu, a zatim da će naš prvi govornik biti brat Peter Mourik.

Vrativši se na svoje mjesto, bacio sam pogled prema starješini Asayu. Na njegovom sam licu vidio zabrinut pogled. Kasnije mi je rekao da, kada je čuo da sam najavio brata Mourika kao prvog govornika, nije mogao vjerovati svojim ušima. Rekao je da je znao da sam primio njegovu poruku i da sam je doista pročitao, i nije mogao shvatiti zašto bih onda najavio brata Mourika kao govornika, znajući da nije bio nigdje u hramu.

U vrijeme kad se to događalo, Peter Mourik je bio na sastanku u područnom uredu u Porthstrasseu. Dok je njegov sastanak trajao, odjednom se okrenuo starješini Thomasu A. Hawkesu ml., koji je tada bio regionalni predstavnik, i pitao: »Kako me brzo možete odvesti do hrama?»

Starješina Hawkes, koji je bio poznat po brzom vožnji u svom malom sportskom automobilu, rekao je: »Mogu vas odbaciti tamo za 10 minuta! Ali zašto morati ići u hram?»

Brat Mourik priznao je da nije znao zašto je trebao otići u hram, ali je znao da tamo mora stići. Njih dvojica odmah su se uputili prema hramu.

Za vrijeme predivne izvedbe zbora, osvrnuo sam se okolo misleći kako ću u svakom trenutku vidjeti Petera Mourika. Nisam ga vidio. Međutim, začudo, nisam osjećao zabrinutost. Osjećao sam slatko, nesumnjivo uvjerenje da će sve biti dobro.

Brat Mourik ušao je kroz vrata hrama pred kraj uvodne molitve, još uvijek ne znajući zašto je bio tamo. Dok je žurio hodnikom, ugledao je mene na ekranu i čuo kako najavljujem: »Sada će nam se obratiti brat Peter Mourik.«

Na čuđenje starješine Asaya, Peter Mourik odmah je ušao u prostoriju i zauzeo mjesto na podiju.

Nakon zasjedanja, brat Mourik i ja razgovarali smo o tome što se dogodilo prije njegovog govora. Razmišljao sam o nadahnuću koje

je došlo tog dana, ne samo meni, već i Peteru Mouriku. To čudesno iskustvo pružilo mi je nesumnjivo svjedočanstvo o važnosti toga da budemo dostojni primiti takvo nadahnuće, a zatim mu vjerovati – i slijediti ga – kada dođe. Znam bez sumnje da je Gospodin namijenio da oni koji su bili prisutni na tom zasjedanju prilikom posvećenja hrama u Frankfurtu čuju snažno, dirljivo svjedočanstvo njegovog sluge brata Petera Mourika.

Moja ljubljena braćo i sestre, komunikacija s našim Ocem na Nebu – uključujući naše molitve njemu i njegovo nadahnuće nam – je potrebna kako bismo prevladali životne oluje i iskušenja. Gospodin nas poziva: »Priključite se meni i ja ću se priključiti vama. Tražite me pomno i naći ćete me.«⁷ A dok to činimo, osjećat ćemo njegovog Duha u našim životima kako nas ispunjava željom i odvažnošću da budemo snažni i postojani u pravednosti – da »stoji[mo]... na svetim mjestima, i ne miče[mo] se«⁸.

Dok vjetrovi promjene kovitlaju oko nas, a moralne se niti društva nastavljaju raspadati pred našim očima, sjetimo se Gospodinovih dragocjenih obećanja onima koji u njega vjeruju: »Ne boj se, jer ja sam s tobom; Ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti, podupirem te pobjedničkom desnicom.«⁹

Kakvo obećanje! Neka takav bude naš blagoslov, iskreno se molim u sveto ime našeg Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Jonathan Sacks, »Reversing the Decay of London Undone«, *Wall Street Journal*, 20. kolovoza 2011, online.wsj.com; naglasak dodan. *Napomena*: Lord Sacks je glavni rabin ujedinjenih židovskih zajednica zemalja Commonwealtha.
2. Izlazak 20:3–4, 7–8, 12–17
3. Moroni 8:18
4. 1. Korinćanima 2:14
5. Izaija 32:17
6. 3. Nefi 18:18–20
7. Nauk i savezi 88:63
8. Nauk i savezi 87:8
9. Izaija 41:10

Naučavanja za naše doba

Sastanci Melkisedekovog svećeništva i Potpornog društva u četvrtu nedjelju svakog mjeseca bit će posvećeni »Naučavanjima za naše doba«. Svaka lekcija može se pripremiti iz jednog ili više govora s posljednjeg općeg sabora (vidi tabelu ispod). Predsjednici okola i okruga mogu odabrati govore koji se trebaju koristiti, ili mogu zadužiti biskupe i predsjednike ograna da odaberu govore. Vođe trebaju naglasiti vrijednost toga da braća u Melkisedekovom svećeništvu i sestre u Potpornom društvu proučavaju iste govore tijekom istih nedjelja.

Oni koji prisustvuju lekcijama četvrte nedjelje potiču se da prouče i donesu na sat najnovije izdanje časopisa s govorima s Općeg sabora.

Prijedlozi za pripremu lekcije iz govora

Molite se da Sveti Duh bude s vama dok proučavate govor(e) i podučavate o njemu (njima).

Možda ćete biti u iskušenju pripremiti lekciju koristeći druge materijale, no govori sa sabora su odobreni prema nastavnom planu i programu. Vaše je zaduženje pomoći drugima da nauče i žive evanđelje kako je podučavano na nedavnom Općem saboru Crkve.

Pregledajte govor(e), tražeći načela i nauke koji zadovoljavaju potrebe članova razreda. Također, tražite priče, reference iz Svetih pisama i izjave iz govora koji će vam pomoći u podučavanju ovih istina.

Napravite koncept kako podučavati načela i nauke. Vaš koncept treba uključivati pitanja koja članovima razreda pomažu:

- tražiti načela i nauke u govoru(ima),
- razmišljati o njihovom značenju,
- iznijeti razumijevanje, ideje, iskustva i svjedočanstva,
- primijeniti ta načela i nauke u svojem životu.

PODUČAVAJU SE MJESEČNE LEKCIJE	GRADIVO ZA LEKCIJE ČETVORTE NEDJELJE
studeni 2011. – travanj 2012.	Govori objavljeni u izdanju časopisa <i>Liahona</i> u studenom 2011.*
svibanj 2012. – listopad 2012.	Govori objavljeni u izdanju časopisa <i>Liahona</i> u svibnju 2012.*

*Ti su govori dostupni na mnogim jezicima na stranici conference.lds.org.

predsjednik Dieter F. Uchtdorf
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Vi ste mu bitni

Gospodin koristi mjerilo koje se uvelike razlikuje od svjetovnoga kako bi odvagnuo vrijednost duše.

Mojsija, jednog od najvećih proroka kojeg je svijet ikad upoznao, odgojila je faraonova kćer i proveo je prvih 40 godina svog života u kraljevskim odajama Egipta. Iz prve je ruke poznao sjaj i raskoš tog drevnog kraljevstva.

Godinama kasnije, na vrhu udaljene planine, daleko od slave i veličanstvenosti moćnog Egipta, Mojsije je stajao u Božjem prisustvu i razgovarao s Bogom licem u lice kao što čovjek razgovara sa svojim prijateljem.¹ Tijekom tog posjeta, Bog je pokazao Mojsiju djelo svojih ruku, dajući mu tračak uvida u svoje djelo i slavu. Kada je videnje završilo, Mojsije se srušio na zemlju satima ostajući nepomičan. Kada mu se snaga napokon vratila, shvatio je nešto što mu tijekom svih godina na faraonovom dvoru nikada nije palo na pamet.

»Znadem,« rekao je, »da je čovjek ništa.«²

Manji smo nego što mislimo

Što više učimo o svemiru, više razumijemo – barem dijelom – ono što je Mojsije znao. Svemir je toliko velik, tajanstven i veličanstven da je

nedokučiv ljudskom umu. »Bezbrojne svjetove stvorih«, rekao je Bog Mojsiju.³ Čudesa noćnog neba predivno su svjedočanstvo te istine.

Tek nekoliko stvari ispunilo me dubokim strahopoštovanjem kao letenje kroz crnilo noći preko oceana i kontinenata, i gledanje kroz prozor pilotske kabine u beskrajnu slavu milijuna zvijezda.

Astronomi su pokušavali izbrojiti zvijezde u svemiru. Jedna grupa znanstvenika procjenjuje da je broj zvijezda u dosegu naših teleskopa 10 puta veći od svih zrna pijeska na plažama i pustinjama ovog svijeta.⁴

Taj zaključak ima začudujuću sličnost s izjavom drevnog proroka Henoka: »Kad bi moguće bilo da čovjek prebroji djeliće zemlje, da, milijuni zemalja poput ove, ne bi to bio ni početak broja stvorova tvojih.«⁵

Uzimajući u obzir beskraj Božjeg stvaranja, nije ni čudo što je kralj Benjamin savjetovao svom narodu da »uvijek drž[i] na umu veličinu Božju i svoju ništavnost.«⁶

Veći smo nego što mislimo

No iako je čovjek ništa, ispunjava me čuđenjem i strahopoštovanjem

pomisao da je »vrijednost... duše velika u očima Božjim.«⁷

I dok možemo gledati na beskrajni prostor svemira i reći: »Što je čovjek u usporedbi sa slavom stvaranja?«, sam Bog je rekao da smo mi razlog zašto je stvorio svemir! Njegovo djelo i slava – svrha ovog veličanstvenog svemira – je spasiti i uzvisiti čovječanstvo.⁸ Drugim riječima, beskrajno prostranstvo vječnosti, slave i otajstva beskrajnog prostora i vremena napravljeni su na korist običnih smrtnika poput vas i mene. Naš Nebeski Otac stvorio je svemir da bismo mi mogli dosegnuti naš potencijal kao njegovi sinovi i kćeri.

To je paradoks čovjeka: u usporedbi s Bogom, čovjek je ništa; ipak, mi smo Bogu sve. Iako se spram pozadine beskrajnog stvaranja može činiti da smo ništa, u našim grudima gori iskra vječne vatre. Imamo nepojmljivo obećanje uzvišenja – svjetove bez kraja – u našem dosegu. A velika Božja želja je pomoći nam da ih dohvatimo.

Ludorija oholosti

Veliki obmanitelj zna da je jedno od njegovih najučinkovitijih oruđa u zavođenju Božje djece apeliranje na krajnosti paradoksa čovjeka. Nekima apelira na njihove ohole sklonosti, uzdižući ih i potičući ih da vjeruju u maštariju o svojoj osobnoj važnosti i nepobjedivosti. Govori im da su premašili obično i da su zbog sposobnosti, prvorodstva ili društvenog statusa odijeljeni od uobičajenosti svega što ih okružuje. On ih navodi da donesu zaključak da stoga nisu predmet ničijih pravila i da ne trebaju razmišljati o problemima drugih.

Rečeno je da je Abraham Lincoln volio pjesmu koja kaže:

*O zašto bi se oholio duh smrtnika?
Poput jurećeg meteora, brzoletećeg
oblaka,
Bljeska munje, razbijanja vala,
Čovjek prelazi iz života da u grobu
počiva.⁹*

Sljedbenici Isusa Krista razumiju da je u usporedbi s vječnošću naše postojanje u ovoj smrtnoj sferi samo »kratka vijeka«, trenutak u prostoru i vremenu.¹⁰ Oni znaju da stvarna vrijednost čovjeka ima malo toga zajedničkog s onime što svijet cijeni. Oni znaju da možete sakupiti sav novac svijeta i da se time ne može kupiti ni jedan kruh u gospodarstvu nebeskom.

Oni koji će »baštiniti kraljevstvo Božje«¹¹ su oni koji postanu »poput djeteta odan[i], krot[ki], poniz[ni], strpljiv[i], pun[i] ljubav[i]«. ¹² »Jer tko se uzvisi, bit će ponižen, a tko se ponizi, bit će uzvišen.«¹³ Takvi sljedbenici također razumiju da »kad služite bližnjemu svojemu, samomu [ste] Bogu svojemu na službu«.¹⁴

Nismo zaboravljeni

Drugi način kako Sotona obmanjuje je kroz obeshrabrenje. Pokušava usmjeriti naš pogled na našu osobnu bezvrijednost dok ne počnemo sumnjati u svoju vrijednost. Govori nam da smo previše nevažni da bi nas itko primijetio, da smo zaboravljeni – naročito od Boga.

Dopustite mi da podijelim s vama osobno iskustvo koje može biti od pomoći onima koji se osjećaju beznačajno, zaboravljeno ili usamljeno.

Prije mnogo godina pohađao sam obuku za pilote u zračnim snagama Sjedinjenih Država. Bio sam daleko od kuće, mladi vojnik iz Zapadne Njemačke, rođen u Čehoslovačkoj, koji je odrastao u Istočnoj Njemačkoj i govorio engleski tek uz velike poteškoće. Jasno se sjećam svog putovanja u bazu za obuku u Teksasu. Bio sam u zrakoplovu,

sjedeći pored putnika koji je govorio s izraženim južnjačkim naglaskom. Jedva sam mogao razumjeti što je govorio. Zapravo sam se pitao jesu li me cijelo vrijeme podučavali pogrešnom jeziku. Bio sam prestrašen misliti da se trebam natjecati za prestižna najbolja mjesta u obuci pilota protiv učenika koji su bili izvorni engleski govornici.

Kada sam stigao u zrakoplovnu bazu u gradiću Big Spring u Teksasu, potražio sam i pronašao ogranak svetaca posljednjih dana sastavljenog od nekolicine predivnih članova koji su se sastajali u iznajmljenim prostorijama u samoj zrakoplovnoj bazi. Članovi su bili u procesu izgradnje malog sastajališta koje će biti trajno mjesto za Crkvu. U to vrijeme članovi su puno radili na novim građevinama.

Iz dana u dan pohađao sam svoju pilotsku obuku i učio koliko god sam mogao, a zatim provodio većinu svog slobodnog vremena radeći na novom sastajalištu. Tamo sam naučio da dva sa četiri nije plesni korak, već komad drveta. Također sam naučio važnu vještinu preživljavanja promašivanjem palca kada udaram u čavao.

Proveo sam toliko vremena radeći na sastajalištu da je predsjednik ogranka – koji je slučajno bio jedan od naših instruktora letenja – izrazio svoju zabrinutost da bih možda trebao provesti više vremena učeći.

Moji prijatelji i kolege studenti piloti također su sudjelovali u izvan-nastavnim aktivnostima, iako mislim da sa sigurnošću mogu reći da neke od tih aktivnosti ne bi bile u skladu s brošurom *Za snagu mladih* koju imamo danas. Što se mene tiče, uživao sam biti aktivan sudionik ovog malog ogranka u zapadnom Teksasu, vježbajući svoje novostečene stolarske vještine i poboljšavajući svoj engleski dok sam ispunjavao svoj poziv da podučavam u zboru starješina i nedjeljnoj školi.

Big Spring je u to vrijeme unatoč svom imenu bio malo, beznačajno i nepoznato mjesto. I ja sam često mislio tako o sebi – beznačajan,

nepoznat i prilično usamljen. Unatoč tome, nikada se nisam pitao je li me Gospodin zaboravio ili hoće li me ikada moći pronaći tamo. Znao sam da Nebeskom Ocu nije bilo bitno gdje sam, kako sam rangiran u odnosu na druge u mom razredu za obuku pilota ili koji je moj poziv u Crkvi. Ono što mu je bilo bitno je da dajem sve od sebe, da je moje srce otvoreno prema njemu i da sam spreman pomoći onima oko sebe. Znao sam da će, ako dam sve od sebe, sve biti dobro.

I sve je bilo dobro.¹⁵

Posljednji će biti prvi

Gospodinu je svejedno provodimo li svoje dane radeći u mramornim dvoranama ili u stajama. On zna gdje smo, bez obzira koliko su skromne naše okolnosti. On će upotrijebiti – na svoj način i za svoje svete nakane – one koji otvaraju svoja srca prema njemu.

Bog zna da se neke od najvećih duša koje su ikada živjele one koje se nikada neće pojaviti u povijesnim kronikama. Oni su blažene, ponizne duše koje odražavaju Spasiteljjev primjer i provode dane svojih života čineći dobro.¹⁶

Jedan takav par, roditelji mog prijatelja, za mene su primjer tog načela. Suprug je radio u čeličani u Utahu. Za vrijeme ručka izvadio bi Sveta pisma ili crkveni časopis i čitao. Kada su drugi radnici to vidjeli, ismijavali su ga i dovodili njegova uvjerenja u pitanje. Kada god su to činili, govorio im je ljubazno i samouvjeren. Nije dozvolio da ga njihovo nepoštivanje razljuti ili uzruja.

Godinama kasnije jedan od grlatijih rugača ozbiljno se razbolio. Prije nego što je umro zatražio je da taj ponizni čovjek govori na njegovom sprovodu – što je on i učinio.

Ovaj vjerni član Crkve nikada nije imao mnogo u pogledu društvenog statusa ili bogatstva, ali se njegov utjecaj širio duboko na sve koji su ga poznavali. Stradao je u tvorničkoj nesreći kada se zaustavio da pomogne

drugom radniku koji je zapeo u snijegu.

Tijekom te godine njegova je udovica morala ići na operaciju mozga, nakon čega nije mogla hodati. No ljudi vole doći da provedu vrijeme s njom jer ona sluša. Ona se sjeća. Njoj je stalo. Budući da ne može pisati, zapamtila je telefonske brojeve svoje djece i unučadi. S ljubavlju se sjeća rođendana i godišnjica.

Oni koji je posjete bolje se osjećaju po pitanju života i sebe. Osjećaju njezinu ljubav. Znaju da joj je stalo. Nikada se ne žali, već provodi svoje dane blagoslivljajući živote drugih. Jedna od njezinih prijateljica rekla je da je ta žena jedna od nekolicine ljudi koje je ikada upoznala koji su doista primjer ljubavi i života Isusa Krista.

Ovaj par prvi bi rekao da nisu od neke važnosti u svijetu. No Gospodin koristi mjerilo koje se uvelike razlikuje od svjetovnoga kako bi odvag- nuo vrijednost duše. On poznaje ovaj vjerni par. On ih voli. Njihova su djela živuće svjedočanstvo njihove snažne vjere u njega.

Vi ste mu bitni

Moja draga braćo i sestre, možda je istinito da je čovjek ništa u usporedbi s veličinom svemira. Povremeno se možemo osjećati beznačajno, nevidljivo, usamljeno ili zaboravljeno. Ali uvijek upamtite – vi ste mu bitni! Ako to ikada posumnjate, razmotrite ova četiri božanska načela:

Prvo, Bog voli ponizne i krotke

jer oni su »najveći... u kraljevstvu nebeskom«.¹⁷

Drugo, Gospodin povjerava »da... se proglašava[] punina [njegova] Evandjelja slabima i priprostima sve do na kraj svijeta«.¹⁸ Odabrao je da »slabi svijeta istup[e] i posram[e] moćne i jake«¹⁹ i da ponize »jake«²⁰.

Treće, bez obzira gdje živite, bez obzira koliko su skromne vaše okolnosti, koliko nesigurno vaše zaposlenje, koliko ograničene vaše sposobnosti, koliko običan vaš izgled, ili koliko se sitan vaš poziv u Crkvi činio, vi niste nevidljivi vašem Nebeskom Ocu. On vas voli. On poznaje vaše ponizno srce i djela ljubavi i dobrote. Zajedno, oni oblikuju trajno svjedočanstvo vaše odanosti i vjere.

Četvrto i posljednje, molim vas shvatite da ono što sada gledate i doživljavate nije ono što će zauvijek biti. Nećete osjećati samoću, patnju, bol i obeshrabrenje zauvijek. Imamo vjerno obećanje od Boga da nikada neće zaboraviti niti napustiti one koji otvaraju svoja srca prema njemu.²¹ Imajte nade i vjere u to obećanje. Naučite voljeti svog Nebeskog Oca i postati njegovi sljedbenici u riječi i djelu.

Budite sigurni da ako izdržite, vjerujete u njega i ostanete vjerni u održavanju zapovijedi, jednog ćete dana doživjeti obećanja objavljena apostolu Pavlu: »Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripratio onima koji ga ljube.«²²

Braćo i sestre, najmoćnije biće u svemiru je Otac vašeg duha. On vas poznaje. Voli vas savršenom ljubavlju.

Bog vas vidi ne samo kao smrtno biće na malom planetu koje živi kratko vrijeme – on vas vidi kao svoje dijete. Vidi vas kao biće koje ste sposobni i predodređeni postati. Želi da znate da ste mu bitni.

Uvijek vjerujemo, uzdajmo se i uskladimo naše živote kako bismo mogli razumjeti našu pravu vječnu vrijednost i potencijal. Da budemo dostojni dragocjenih blagoslova koje naš Nebeski Otac ima spremne za nas, moja je molitva u ime njegovog Sina, Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Vidi Mojsije 1:2
2. Mojsije 1:10
3. Mojsije 1:33
4. Vidi Andrew Craig, »Astronomers count the stars«, BBC News, 22. srpnja 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Mojsije 7:30
6. Mosija 4:11
7. Nauk i savezi 18:10
8. Vidi Mojsije 1:38–39
9. William Knox, »Mortality«, James Dalton Morrison, ur., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. Nauk i savezi 121:7
11. 3. Nefi 11:38
12. Mosija 3:19
13. Luka 18:14; vidi i retke 9–13
14. Mosija 2:17
15. Dieter F. Uchtdorf diplomirao je kao prvi u klasi.
16. Vidi Djela 10:38
17. Matej 18:4; vidi i retke 1–3
18. Nauk i savezi 1:23
19. Nauk i savezi 1:19
20. 1. Korinćanima 1:27
21. Vidi Hebrejima 13:5
22. 1. Korinćanima 2:9